

Filadelfia Integrált Szociális Intézmény

Történetünk

A Menház létesítésének előzményei és megalapítása

"Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsége ez: Ismeri az Úr az övéit..." (2Tim. 2:19)

Az 1900-as évek kezdetén nehéz gazdasági viszonyok között élt hazánk népe. A lakosság kis hányada (talán 1 %-a) termelő munka nélkül dúskált a földi javakban. A többiek viszont véres verejtéssel keresték kenyerüket, mégis egyszerű körülmények között tartották fent magukat. Milliókra tevődött a koldusok száma.

"A magyarországi baptisták életében az 1894-től 1920-ig terjedő időszakot a nagy változások jellemezték. Az rendkívüli missziós lendületben volt. A történészek ezt az időszakot, mégis a "válság korszakának" nevezik. De a válság ellenére tovább növekedett a baptista gyülekezeti tagok száma.

Az első negyedszázadban a magyar baptista misszió lendületét tükrözték többek között a következő fontosabb események:

- 1894: Megalakul a Magyar Baptista Szövetség
- 1895: Kiadják a Békehírnököt
- 1896: Kinyomtatják a Sion Énekeit
- 1899: Megindul az első teológiai tanfolyam Budapesten
- 1899: Megjelenik a Hajnalcsillag gyermeklap
- 1901: Kolozsvárott elhunyt Rottmayer János, az első magyar baptista úttörő
- 1905: Kiadják a Hithang című gyülekezeti énekeskönyvet 500 énekkel
- 1905: A Baptista felekezet törvényes elismerése
- 1905: Kiskőrösön menházat építenek az idősek és elhagyatottak gondozására
- 1906: Budapesten megalapítják a baptista teológiai szemináriumot Udvarnoki András igazgató vezetésével
- 1907: Kiadják az új Sion Énekeket
- 1908: Sor kerül az első Európai Baptista Konferenciára Berlinben
- 1910: Hajdúböszörményben felépül a magyar baptisták második menháza
- 1914: Megalakul a Baptisták Árvaháza"

A felsorolás nem teljes, de tükrözi azt a lendületet, ami a századfordulón volt jellemző elődeink életére.

"A baptista közösség vezetőinek és tagjainak kezdettől fogva szívügye volt a szegényekről és rászorultakról való gondoskodás. Ezt tükrözi a Békehírnök és más folyóiratok hasábjain leközlött sok beszámoló, kérés és gyakorlati teológiai oktatás, amelyek újból és újból az "igaz istentiszteletre" irányították közösségünk tagjainak a figyelmét. A növekvő baptista szövetségben egyre többen gondozásra szorultak, nemcsak öregedésük miatt, hanem azért is, mert a felekezetükkel szembeni ellenségeskedés miatt a nem hívó gyermekek olykor magukra hagyták öregjeiket, és ezzel éhhalálra kárhoztatták őket."

Erről a gyámolító szolgálatról emlékezik meg az 1971/3 Békehírnökben a 10. oldalon az akkori Szociális Bizottság elnöke, Kalkó József (1917-1975):

"- Az egyház szeretetszolgálata nem más, mint az Úr Jézus "kicsinyéinek" intézményes felkarolása: a szeretet kollektív gyakorlása. Baptista közösségünkben különösen így áll a dolog, hiszen nincs olyan gyülekezet, aki ne áldozna szívesen Szeretetházaink részére... A magyarországi baptisták már az első évtizedekben hajlandóknak mutatkoznak az első keresztények példáját követni, és létrehozták a kiskőrösi majd a hajdúböszörményi menházat. Később, mikor az I. világháború után indokolt volt, árvaházat állítottak fel..."

Nekünk, baptista hívőknek nincs mit szégyenkeznünk, mert amennyi ebből reánk esett, azt becsülettel véghez vittük, a számarányunkhoz és erőnkhez képest. Ha minden harminc-ötvenezer lélekszám után két menházat, s egy árvaházat létesítettek volna a többi egyházak is, akkor nem lett volna annyi koldus a templomajtókban, de másutt sem... Elsőnek a kiskőrösi Menház épült fel..."

A kiskőrösi Aggmenház alapítása

Az 1904. októberében Budapesten, illetve 1905. március 14-15-én Törökszentmiklóson tartott magyar vagy más néven "elismert" baptista szövetség évi konferenciáján vetődött fel először egy agg-menház szükségességének gondolata.

A konferenciáról részletesen az 1905. Békehírnök 89. oldalán olvashatunk:

"A konferencia március 14. és 15. napján tartott, melyre az ország különböző tájairól összesen 54 küldött jelent meg - némelyik igen messziről. A konferencia oly áldásos volt, hogy némelyek részéről hallani lehetett az észrevételt, körülbelül e szavakkal: "soha még ilyen áldásos konferencián részt nem vettem."

Már a kezdő imaórán jelentkezett ez az örömmérzet... s attól fogva végig a békesség, öröm és egyetértés uralta a gyűlést."

A továbbiakban beszámolnak arról, hogy a konferencia elnökévé Balogh Lajost (1863-1919), alelnökévé Udvarnoki Andrást (1865-1945) választották meg.

"Nagy meghatottsággal járt az öregek otthonának tárgyalása. Ugyanis javaslat tétetett, hogy azon öreg vagy pedig munkaképtelen testvéreink részére, kiknek hozzátartozóik nincsenek, egy menház állítassék fel, hol gond nélkül, békességben, eltölthessék napjaikat.

Lakásról, ruházatról, élelelről nem kellene búsulniuk. Lenne a háznál veteményes kert, ahol elszórakoznának, s a menházból könnyen juthatnak a gyülekezetbe.

Hirtelen 31 öreg lett összeszámítva az egész országból. Az eszme általános hozzájárulást talált, csak az volt most már a kérdés, hogy hol és miként vitessék keresztül, de mielőbb...

Legalkalmasabb helynek mutatkozott Kiskőrös. Tőke még nem volt e célra, midőn tanácskozás közben felállt Gódor András Főtről, az elnöki emelvény elé megy és letesz 10 koronát, erre a konferencia megmozdult és ahány jobb kéz volt, mind zsebbe nyúlt.

S talán 2-3 perc alatt az asztalon hevert 144 korona 10 fillér, mint kezdő összeg, - mint 5 árpakenyér és 2 hal -. A tagokat oly érzet hatotta át, amely csupa édes örömet hozott létre a testvéri körben, és a szívekből hálaadás emelkedett. Néhány testvér megbízott, hogy a dolgokban intézkedjék."

Ezután hamarosan az országos végrehajtó bizottság képviselőjében Kiskőrösre utazott: Balogh Lajos elnök, valamint Csopják Attila (1853-1934), Seres Sámuel (1858-1923) és Udvarnoki András prédikátorok, hogy a telek megtekintésével az ügyet a helyi előljárókkal megtárgyalják.

A törökszentmiklósi gyűjtésnek hamarosan folytatása is lett. A ház felépítésére ingyen telket adott Turán testvér és neje. E telek 3 kis hold kiterjedésű és nagyobb részt szőlővel van beültetve, melyen már a múlt évben is nagy termés volt. Igen közel van a vasúthoz, és alkalmas fekvésével éppen meg fog felelni e célnak."

4000 koronát özv. Farkas Istvánné ajánlott fel, aminek évi 5 %-os kamatát kéri csak, az összeg teljes egészében a menházra marad.

A helyi gyülekezet előljáróságával az ajándékozó testvérekkel Balogh testvérek megállapodtak, és megindult az országos gyűjtés. 1905. június 19-én Hrabovszky István békéscsabai építőmester vezetésével megindult az építkezés.

Alapkőletétel

1905. június 19-én Szabó András (1860-1943) az egyház képviselője és Seres Sámuel, az ország déli részének missziómunkása érkezett Kiskőrösre.

"Este hat óra felé lehetett az idő, amikor az építés színhelyén megkezdődött a mi tiszteletünk Seres Sámuel testvér imája által. Énekelt a kiskőrösi énekkar, majd Seres testvér a 146. Zsoltárt olvasta fel igehirdetése alapjául. Utána Szabó András testvér fejezte ki örömét:

"Nagyon boldognak és szerencsésnek érzem magamat, hogy ezen szent ügy megkezdésénél jelen lehetek. Reményelem, hogy akik ide összegyülekeztek, szintén boldognak érzik magukat. Nem tudunk eléggé hálát adni Urunknak, hogy elérkezett az idő is, mikor letehetjük Magyarországon az első menház alapkövét.

Az összes testvérjeink örvendezni fognak, mikor megtudják, hogy mi történt ezen a napon Kiskőrösön. Ezen örömeinknek az eleje, hála az Úrnak, a mienk. Egy menházat akarunk építeni, amely prédikálni fog az egész országnak" - mondta többek között Szabó András. A kiskőrösi gyülekezet diakónusa, Pivarcsi István a következőkben összegezte mondanivalóját: "Örömemet nem tudom kifejezni, hogy a szegények, özvegyek, árvák és az elhagyottak menhelyet, nyugtot és pihenést fognak találni miközöttünk."

A kiskőrösi menház alaprajzát Sztankó György (1882-?) készítette. 12 Sztankó György békéscsabai építész és a szlovák baptista hetilap, a Dobry pastier (Jó Pásztor) szerkesztője.

A munka a helyi és a környékbeli testvériséggel karöltve lelkesen haladt. "A nagy erőpróba még a berendezés elkészítése volt. Ez is megoldódott Búzi Károly (1880-1926) békéscsabai később nagyváradi prédikátor testvér buzgó közreműködésével.¹⁴ A munkát díjtalanul végezte, csupán az anyagszámlákat kellett fizetni. Így készült el 18 ágy, 70 db szék, valamint egyéb felszerelések. A konyha felszerelése Pivarcsi Pál vállaira nehezedett."

Említettük, hogy 1905. június 19-én kezdték meg "a 21 m 50 cm hosszú, 11 m széles, 4 m magas, cseréppel fedett, e célnak megfelelő, szép épület munkálatait.

A hetvenhét nap alatt felépült és berendezett intézményt 1905. szeptember 13-án adták át rendeltetésének.

A Menház megnyitása

Az 1905. Békehírnök a 280. oldalon többek között ezt írta menház megnyitásáról:

"Az állomásról egyenesen a menházba indult a menet, ahová megérkezvén mindnyájunk szíve betelt hálával, mikor előttünk láttuk a célnak megfelelő, kész épületet.

Az épület belsejében van 7 szoba, 1 terem, melyben közösen étkeznek, istentiszteleteket tartanak és társalognak. Továbbá van egy gondnoki lakás, konyha, éléskamra és egy kis pince."

Megérkezés után a bizottság megvizsgálta az épületet, az összes helyiséget, a tetőzetet és bútort.

Megvizsgálás befejeztével a bizottság megaláztatását fejezte ki, és a jelenlevő Hrabovszky András és Podobni építőmester testvérektől az épületet átvette.

Este istentisztelet tartott a kiskőrösi gyülekezet kápolnájában, mely egészen megtelt hallgatókkal, beszédet tartott Szűcs Imre, Szabó Sándor és Balogh Márton testvérek.

Meg kell jegyeznem, hogy az istentiszteletnél a kiskőrösi gyülekezet zenekara igen szépen működött.

Először is buzgó, áldásos imaóra tartott Szabó András vezetésével. Az I.Kir. 8:29 verse alapján "A te szemeid e házra nézzenek éjjel és nappal." A rövid, buzdító beszéd - körülbelül - a következő volt:

"Ki gondolta volna ezelőtt egy évvel, hogy a mai napon egy ily menházat nyitunk meg Kiskőrösön? S íme, az Úr csodálatosan megajándékozta az ő népét egy szép épülettel.

Kétség nélkül a Szentlélek buzdította az Úr népét ezen üdvös intézmény felállítására, mely az egész ország figyelmét magára vonja. Hogy ezen épület céljának valóban megfeleljen, hogy igazi menhely legyen, adjuk át az Úrnak, hogy ő gondozza! Imáinkban, eme forró és közös kívánság nyerjen kifejezést:

"A Te szemeid e házra nézzenek éjjel és nappal!" /1Kir. 8:29a/

A szívből eredő, buzgó imák tanúskodtak a Szentlélek jelenlétéről és működéséről. Többek között Balogh Lajos, a menház igazgató-gondnoka mondott emelkedett hangon buzgó imát, ki annyira át volt hatva, hogy imáját sírva mondta el, de vele

együtt sírtak az összes jelenlevők is. De nem a bánat könnyei voltak azok, hanem örömkönnyeik - hálából.

Az imaóra után rövid szünet tartatott, azután Udvarnoki András elfoglalta helyét az asztalnál és imával megnyitotta az istentiszteletet. Egy közös ének után felolvastatott Márk evangéliuma 14: 1-11-ig, alapige volt a 7. vers: "Mert szegények mindenkor lesznek veletek és valamikor akarjátok, jól tehettek ők velök..." Ezen alapigéket igen tanulságos három pontban fejtegette Udvarnoki András testvér, beszélt: A szegénység okairól, az intézet céljáról és jótéves módjáról.

A tanítás igen tanulságos volt és buzdítólag hatott a jelenvoltagekre.

Az istentisztelet, valamint az imaóra a menház mellett tartott meg. A zenekar itt is szépen adta elő az énekeket az isteni tiszteletnél.

Az istentisztelet után Balogh Lajos előadta a menház rövid történetét és felolvasta az e célra beküldött összes adakozásokat.

Ez alkalommal a menház ünnepélyesen átadatott rendeltetésének. Azután mindnyájan bevonultunk a városba, a kápolnához, hol közös ebéd volt. Ebéd után, mintegy ötvenen az állomásra mentünk, és a 4 óra 30 perckor induló vonattal elutaztunk Budapestre, s onnan mindjárt Ócsára az evangéliumi munkások értekezletére."

Szeretetházunk gondnokai időrendi sorrendben

- Pivarcsi Pál és Lucza István (1905-1906)
- Horváth Márton (1906-1913)
- Balogh Sándor (1913-1919)
- Losonczi Győző (1919-1946)
- Tölgyes Izsák (1919-1968)
- Takács János (1968-1983)
- Ficsor Károly (1983-1990)
- Csvila András (1991-1998)
- Opauszki György (1998-)

(A feltüntetett évszámok a szolgálati időt jelzik.)

A kezdeti évekről (1905-1919)

"Az igazak segítséget kapnak az Úrtól, erőt, a szükség idején." (Zsolt. 37.39)

A kezdeti időben nagy volt a zsúfoltság, csak az életfenntartáshoz szükséges minimális feltételeket tudták biztosítani.

A lelkesedéssel ilyen rövid idő alatt elkészült menházban azonnal 20 elhagyott idős talált otthonra. (Érdekesség, hogy a gondozottak között volt Lázár Vilmos 48-as honvéd is.)

Először Pivarcsi Pál és Lucza István, kiskőrösi elöljárók látták el a gondnoki feladatokat. Róluk felettébb keveset tudunk. A Békehírnök század eleji számaiban néhány helyen találkozunk a nevükkel. Pl.: az adakozások visszaigazolását előbb Pivarcsi Pál, majd Lucza István végezte. Pivarcsi Pál a század első évtizedében alapozta meg jó hírnevét a gyülekezetekben, Meyer Henrik iránti tiszteletével és hit hűségével. 1908-ban avatták presbiterré. 16 Lucza Istvánról a Békehírnök leírja a század első számai egyikében (1901.évf. 25. old.), hogy 1900 karácsonyán "a vasárnapi iskolások nagy seregének szavalataival" gyönyörködtették az ünnepi hallgatóságot. A lapot Turján János informálta.

Lucza István testvérének leánya, Fazekas Mihályné hívő édesanyja elbeszélései alapján az alábbiakban emlékezik az elődökre:

Ők vállalták a megbízást egy évre a Kiskőrösi Baptista Menház ügyeinek intézésére. Pivarcsi Pál, mint az Úr szolgálja egyenes, hívő, szilárd, erős jellem. A kiskőrösi gyülekezet első megbízott vezetője, vén, illetve presbiter, aki a Duna-Tisza közén sok helyen hirdette az Igét. Fölkenetése arra is szólt, hogy rendszeresen úrvacsorát oszthatott és alá is meríthette a megtérőket. Fia, Pivarcsi István szintén presbiter volt Csengődön.

Pivarcsi Pál áldott eszköz volt az Úr kezében. Nemcsak szavai, de élete is prédikált Isten szeretetéről. Bölcsen tudott megítélni minden helyzetet, és így jól tudta ezt a feladatát ellátni, még ha csak rövid időre is.

Szép egyetértésben munkálkodott a nála jóval fiatalabb Lucza Istvánnal. Őt ragyogó tekintetű; megnyerő modoráért mindenki szerette.

Egész fiatal korától volt gyülekezeti elöljáró, fúvószenekar és énekkar vezető, a vasárnapi iskola fő tanítója.

Gyülekezetünknek kedves alkalmi voltak vasárnaponként a Lucza fivérek igehirdetései. Még a húszas években is zömében szlovák nyelvű volt a kiskőrösi gyülekezet. Édesapám, Lucza Pál még szlovák iskolába járt, szlovákul gyönyörűen és tisztán beszélt. Ezért kialakult egy olyan kíváncsi, hogy Lucza Pál vasárnap délután szlovákul hirdette az Igét, amit István öccse fordított magyarra. Igen látogatottak voltak az istentiszteletek. Sokan az evangélikus templomból is ide jöttek, és megtértek. Persze, ezt a papok rossz néven vették.

Lucza István egy időben tanító is volt. Mivel az iskolák az evangélikus egyház tulajdonában voltak, kitiltották onnan a baptista gyerekeket. A gyülekezet felkérte és megbízta Lucza Istvánt, hogy a hívő gyermekeket tanítsa írni-olvasni.

Vasárnap a bibliaórán 500-an is voltunk. Amikor Lucza István már idősebb és beteg volt, egyszer látta a fia, hogy édesapja ragyogó arccal felfelé néz és vezényel. "Mit csinál papa?" - kérdezte. "Hát nem látod? Mennyei énekkart vezetek. Nézd, milyen csodálatosan énekelnek!" Persze Mihály semmit sem látott. Néhány hét múlva ott volt a drága égi honban és boldogan énekelte a Bárány énekét.

Öröm emlékezni ilyen kedves elődökre, és igaz az Ige: "Az igazak emléke áldott!"

Menházunk első, állandó gondnoka Horváth Márton 1849. október 26-án született, és 1890. pünkösdjén Kornya Mihály úttörő missziómunkás által bemelegített. Feleségével, Szentpéteri Rozáliával Kisújszálláson éltek. Ott kereste fel őket Balogh Lajos főgondnok, és meghívta a Menház gondnoki teendőinek ellátására.

(Az elbeszélő abban az időben még egészen kicsi gyermek volt, így a részletekre nem emlékezik, sőt amit tud azt is a szüleitől hallottak alapján mondja.)

Idézek néhány mondatot ifj. Horváth testvér emlékeiből:

"Nagyapáék eljöttek Kisújszállásról és szüleim is velük. Feketehalomban, Kiskőrös Soltvadkert felőli határában vásároltak másfél kh. szőlőt. Édesapám egyes gyerek volt, ő is eladta a házunkat és földünket. Nagyszüleimmel együtt Kiskőrösre jött és itt telepedett le családjával.

Balogh Lajos úgy tervezte, hogy dinasztia leszünk a Menházban. Isten tervei mások voltak. 1913-ban nagymamámat hazaszóltotta az Úr. Nagyapa 6 év szolgálat után átadta a stafétabotot."

Horváth Márton gondnok 1935. december 16-án költözött át az örökkévalóságba, és december 18-án temették el.

1913. június 16-tól 1919-ig Balogh Sándor Kisújszállási testvér és felesége töltötték be a gondnoki szolgálatot.

Balogh testvér 1859-ben Földesen született, ő Balogh Lajos menházi fő gondnok testvére. A gondnokok mindig számíthattak a helyi prédikátor segítségére.

Ebben az időben Seres Sámuel, Pivarcsi Pál, Kovács István szolgált a kiskőrösi gyülekezetben.

Az I. világháború évei nem kis próbatételt hoztak a menház életében. Az 1917-es Békehírnökben a 202.-203. oldalon olvasható a Karcagi bizottság jelentésében többek között arról, hogy "a menháznak a fenntartása a beállt drágaság miatt adósságot hozott létre!" Balogh Lajos menházi fő gondnok leírja azt is, hogy Kiskőrösön az ápoltak száma akkor 11 fő, Hajdúböszörményben 17, összesen 28 fő.

A karcagi ülésen délután a menházak ügyét külön is megtárgyalják. Némelyek a két menház egyesítését javasolták.

A nagyobb kiadás azzal magyarázható, hogy a háború előtt lehetett az öregeket ellátni nyers terményekkel, zsiradékkal, a háború alatt ezeket szállítani nem lehetett, így minden egyént készpénzből kellett eltartani.

"Kiszámítás szerint 1 egyén havi ellátása 54 koronába kerül..."- írja a cikk.

1986-ban Ficsor Károly, akkori gondnok a "Szeretetház" folyóirat 6. számában így foglalja össze visszaemlékezéseit Balogh Sándor testvérről:

"Nem könnyű dolog visszaemlékezni a 60-70 évvel ezelőtti megtörtént eseményekre. Gondolatban elhívni a 7 évtizedes emlékeket. Az idős ember sok mindent elfelejtett a régiből, hogy "komputerében" helyet adjon az újnak.

Balogh Erzsike néni azért megpróbált "visszanézni" a múltba és ez alapján mondani valamit kedves szüleiről, akik 6 évig szolgáltak a Szeretetházban: Balogh Sándor 1859-ben, felesége 1870-ben született. 1913-ban (-hét gyermekükkel-) költöztek Kiskőrösre, Balogh Lajos hajdúböszörményi lelkipásztor és szeretetházi fő gondnok buzdítására. /Lajos és Sándor testvérek voltak/. Nehéz idők jártak akkor. Háborús évek rázták meg a világot. Magyarország különösen érintett volt benne. Nagy nyomorúság, szegény évek. Az élelmiszer, a ruha és a műszaki cikkek jelentős része a frontra vándorolt. Alig maradt valami az itthoni családtagoknak. Sokan ott veszttek a háborúban, mások csonkán jöttek haza. A Szeretetházba is kerültek ilyen hontalanul maradt testileg, lelkileg sérült emberek. Az igény sokkal nagyobb volt, mint az elhelyezési lehetőség. A nagy létszámú gondozó-családnak is csak egy szoba és konyha jutott. A gondozottak 5-6 darab négyágyas szobában nyertek elhelyezést. A padlózatot időnként agyaggal tapasztották ki, és a falakat fehérre meszelték. Az épület elején folyosó nyújtott védelmet eső és hó ellen. Egy kis melegséget és hangulatot adott az udvaron díszlő szép virágoskert. Erzsike néni még ma is jól emlékezik arra, hogy nagybátyja, látogatásai alkalmával milyen boldogan szívta magába a virágok finom illatát.

Balogh Sándorné, született Balázy Sára 1919. november 14.-én meghalt. Balogh bácsi 7 évvel később 1926-ban. A legidősebb leány, Margit lett a gondviselője árván maradt testvéreinek. A három fiú szakmát tanult, és utána munkát vállalt az iparban. A négy lány otthon maradt, és varrással kereste kenyerét. Közülük Rózsa /özv. Szamosvölgyi Mihályné/ és Erzsike még ma is él, és az Úr Jézusnak hűségesen szolgál.

Szeretetházunk a háborús évek alatt (1919-1946)

"Ne félj Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az Úr, Ő erős és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével..." (Zof. 3:16-17)

1919. május 8-án új gondnoka lett a kiskőrösi menháznak. Losonczi Győző Soroksár péteri (ma Pestimre) testvér személyében. 1863-ban született, erős fizikumú, magas növésű, mosolygós ember. Felesége Davos Erzsébet törekeny alkatú, a sok munkában megfáradt asszony. Nejével együtt végzik a szolgálatot

1945 márciusáig. A hosszú szolgálati idő alatt Baranyai Mihály (1888-1980) és Barkóczi Pál lelkipásztor támogatta őket nehéz feladataik elvégzésében.

1920-as Békehírnök a 125. oldalon többek között így számol be róluk: "Bennük az "irgalmas szamaritánus" lelek lakik, és ez őket mindenükkel a gyámoltalanok szolgálatára képessé teszi. ... Mikor Losonczi testvér egy évvel ezelőtt elfogadta az öregek gondozását az éléskamra üres volt. Ő saját kis készletét bocsátotta közre, de ez 2 hétig sem volt elég. Azóta hány hét telt el... a Menház mégis fennáll. Egész könyvet lehetne írni a Menháznak ez évi élményeiről. ... Gondolkozzatok hívő testvéreim. Megtettétek-e a szegények érdekében azt, amit az Úr kíván? ... Soknak van még annyi készlete, hogy jutna egy kilós cipóra való liszt, egy rántásnak való zsír, egy főzeléknek való bab ...

A Menházban többször napokig, sőt hetekig nem volt kenyér. A szükség még növekedik ... A szükség megoldható lenne, ha minden családból egy kanálnyi zsírt tennétek össze egy közös edénybe, egy-egy maroknyi lisztet; 4-5 darab krumplit egy zsákba. Ezt fel sem venné senki, és a Menházban véget érne a szükség. A jót tevővel az Úr is jót tesz."

A Szeretetház és a helyi gyülekezet között mindig jól alakult a kapcsolat. A szolgáló csoportok, a testvérek, rendszeresen látogatták az időseket.

Sokan adományaikkal segítették az itt folyó munkát. amiről a Békehírnök hasábjairól értesültek pl.: az 1942. február 8-i számában a 24. Oldalon. Ebből kiderül, hogy az ország minden tájáról érkezett a segítség: pénzben inkább messzebről, termény adományokban pedig a helybeliek jártak elől...

Az 1940-es évek elején komoly gazdaságot működtettek: állattartással, szőlő termesztéssel, gabonaföldek művelésével segítették a "nagy család" fenntartását.

A 30-as évek elején a házadó mentességgel kapcsolatban eltérőek voltak az álláspontok.

1932. július 2-i dátummal a Belügyminisztériumból érkezett hivatalos értesítés kimondja a törvényes adómentességet.

Ebből idézve: "a Baptista hitközség háza nem Szeretetház amelyben egyesek díjazása mellett, egyesek díjtalanul nyernének elhelyezést, hanem a szegények részére nyitva tartott olyan menház, amelyben az arra valóban rászorulók teljesen díjtalanul nyernek elhelyezést. Mint oly a szegények elhelyezésére szolgáló menházak állandó házadómentessége feltételes létre Viszen, a Baptista hitközség menházát az állandó házadómentesség törvényénél fogva a jövőben is megilleti."

A Békehírnök 1938 január. 1-i számában találunk egy cikket: "A kiskőrösi menház emléknapi 1937" címmel, amiben Losonczi Győző ír a látogatókról és a vendégekről:

Sok áldásban részesített bennünket az Úr az 1937-dik évben, melyek közül dióhéjban egyet, s más - legalább utólag - szeretnénk megemlíteni. Először meg kell emlékeznünk a helyi gyülekezetről és annak egyes alakulatairól. Volt idő, mikor a helybeli vasárnapi iskola növendékei jöttek hozzánk és vendégeltek meg minket, aztán jött a fűvészenekar. Eljött egyszer az ifjúsági egyesület képviselőjében Lovász István elnök több leány kíséretében s nemcsak megörvendeztettek, hanem meg is vendégeltek. Örömről minden esetben nagy volt, s köszönettel emlékezünk meg szolgálatukról az Isten előtt. A nyár folyamán többször meglátogattak az ének- és zenekar, szolgáltak és felvidámítottak bennünket.

Losonczi Győző tanítónak készült, gyönyörű volt a kézírása. Szellemi nemessége, írásmódja emlékezetes kortársai között. Fiatalon halt meg, de életében minden nap szerzett valami örömet a menházi ápolottnak.

Losonczi Győzőre a Tabdi gyülekezetből Fazekas Mihályné testvér nő így emlékezik vissza:

"Több, mint fél évszázad telt már el Losonczi Győző testvér nyugalomba vonulása óta. Az akkori fiatalok többségét már eltemettük, hát még az idősebbeket!

Az én emlékeim is ugyancsak hiányosak már. Szeretetházi szolgálatukról összefüggő képet nem tudnék adni. Viszont néhány apró momentum élénken él az emlékezetemben, amely segítséget nyújt a szeretettől futott munka megismeréséhez. Még csak öt-hat éves lehettem, amikor várva-várt eseményre virradtunk egy hideg téli reggel a felsősebbei tanyánkon. Disznótor volt nálunk. Mi gyerekek örömmel ugrándoztunk körül a mozdulatlan nagy hízót. Édesapánk rendelkezett: tudod fiam, hogy a hátsó sonkát teljes egészében kanyarítod ki, semmit nem szabad abból elvágni, mert az nem a miénk. A Menházba, az idős testvérek részére visszük. Amikor a nagy sonkát láttuk, boldogan mondogattuk egymásnak: 'Ez az Úr Jézusé, és azért olyan nagyon szép.' A mamánk megmagyarázta, hogy az Úr Jézusnak mindig a legszebbet kell adni, s ha az idős néniknek, meg a bácsiknak adjuk, azt az Úr Jézus úgy veszi, mintha Neki adnánk. Olyan nagy örömről volt, hogy az Úr Jézus kap a mi hízónkból ilyen szép sonkát.

Sokszor megisméltődött az ilyesmi. Jött a nyár, az ősz, a betakarítás ideje. Mi előre tudtuk, hogy a terményből is a legszebbet kell kiválogatni, és azt is az Úr Jézusnak kell adni. Így neveltek szüleink arra, hogy a termésből és mindenből a legszebb az Úr!

A következő emlékem is nagyon kedves.

Olyan 10 éves lehettem, amikor a tanyáról Kiskörösre jártunk vasárnaponként. Az egyik meleg, nyári vasárnap délután történt: Már együtt volt a nagy gyülekezet

amikor a lelkipásztor, Kovács István testvér mindenkit felkért, hogy az imaház udvarán sorakozzunk fel. Elöl a fűvószeneke, majd az éneke, Kovács István az előjárókkal, mi gyerekek, s végül a felnőttek.

Aztán megindult a menet a Menházba, és ott tartottuk meg a délutáni - ifjúsági szolgálattal egybekötött - istentiszteletet. Csodálatos volt a felvonulás. A zenekar szebbnél szebb énekeket fűjt. Minden felől futottak a gyerekek, s a felnőttek közül is sokan csatlakoztak hozzánk, az utcai kispadokról.

Felejthetetlen élmény volt látni a sok öreget, akik ragyogó arccal üdvözöltek minket. Akkor láttam először a jól megtermett mosolygós arcú Losonczi bácsit, meg a kicsike, törekeny feleségét, az akkori gondnok házaspárt. Mint kisgyermek mi is megérezte, hogy az a hely szent, mert az Úr Jézus is ott lakik, és mi azt meg is éreztük. Nagyon áldom az Urat ezekért a kedves gyermekkori emlékekért! >

Losonczi Győző erős fizikumú, magas növésű, mosolygós arcú, szellemiekben bővelkedő ember volt. Neje - Bány Erzsébet - törekeny, igénytelen külsejű, de a lelki szépség sugárzott belőle. Soroksár péteriből jöttek Kiskőrösre. Győző fiúkat idősebb korban kapták az Úrtól. Vele és az idős gondozottakkal kellemes közösségben éltek. Életüket maradék nélkül az Úr szolgálatába állították. Fiukat nagy gondossággal nevelték hitben és tisztaságban.

Sokszor énekeltek hármásban, és tettek bizonyosságot dicsérve a gondviselő jó Atyát" - egészíti ki jellemzésüket Fazekas Mihályné.